

Бу кечада (мана бу кишини) ким меҳмон қилади?

09:21 / 07.10.2018 1802

بَلِّغْهُ نَعُومًا لِّأَيِّ ضَرَفٍ يَرِيهِ بِأَنْعَامٍ وَ
هِيَ لَعْنَةُ هَلَالِ الْيَوْمِ بِبَنِي إِسْرَائِيلَ جَرَّاجِ
يَلِي لَسْرَافٍ دُوهُجَمِ يَنْبَلِي لِقَافٍ مَّسَوٍ
كَثَعَبِ يَدَّلَاوٍ تَلِقَافٍ هَيْئِ اسْنِ ضَعَبِ
يَلِي لَسْرَافٍ مُثُومٍ أَمَّا إِذْ ذُنِعَ أَمْرٌ قَحْلَابِ
نَهْلُكَ نَلُوقِ يَتَحَ، كَلِّدَلِ ثَمَّ تَلِقَافٍ. يَرْحُومُ
يَذُنِعُ أَمْرٌ قَحْلَابِ كَثَعَبِ يَدَّلَاوٍ كَلِّدَلِ ثَمَّ
هِيَ لَعْنَةُ هَلَالِ الْيَوْمِ بِبَنِي إِسْرَائِيلَ أَمَّا إِذْ
«؟ لَيْلِي لَأَذَهُ فِي ضِيٍّ نَمَّ» مَّسَوٍ

هَلْ لَ لَ لُ وُسَرَايَ اِنَّا رَا صُنَا لَ نَمُ لُ جَرَلَا قَف
: هَتَا رُمَا لَ لَ لَ قَف ، هَلْ حَرَا لَ لَ لَ هَبَ قَلَطْنَا ف
هُ لَ L
مَلَسَوْ هَيَلَع

؟ ءَيَشَرَ كَذَنَعْلَه : هَتَا رُمَا لَ لَ لَ قَفِ ءَيَاوَرَا فَو
: لَ L
ءَا شَعَلَا اُو دَارَا اِذِ اُو ءَيَشَبُ مَهِي لَلَع
يَا فُ طَ اُ ف ، اُنْفِي ضَلَحَدَا اِذِ اُو ، مَهِي مَّوَنَف
لَ لَ لَ لَ لَ لَ لَ L اُو دَعَقَف ، لُ كُنَا اِنَّا هِي رَاو ، جَارُّ سَلَا
اَدَغَا حَبَّ صَا اُمَلَف ، نِي يَوَا طَا تَا بَوُ فَيُّ ضَلَا
: مَلَسَوْ هَيَلَع هَلْ لَ لَ لَ لَ لَ لَ لَ L اِي بَّنَلَا لَع

أَمْ كَيْعِي نَصٌ نُمُّهُ لَلْأَبِجَعِ دَقَلٌ «: لَأَقَف

هِيَ لَعُوقٌ فَتُمْ . «ةَلِي لَلْأَمْ كَيْ فِي ضَب

564/1. Абу Хурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Бир киши Набий соллаллоху алайҳи васаллам ҳузурларига келиб: «эй Аллоҳнинг Расули, мен очликдан қийналиб кетдим», деганида, у зот баъзи аёлларига одам жўнатдилар. (Аёллари) «Сизни ҳақ билан юборган зотга қасамки, бизда сувдан бошқа нарса йўқ», деди. Кейин бошқа хотинларига одам юбордилар. У ҳам аввалги каби сўз айтди. Хаттоки барчалари: «Сизни ҳақ билан юборган зотга қасамки, ҳузуримда сувдан бошқа нарса йўқдир», деб айтишди. Шунда Набий соллаллоху алайҳи васаллам: «**Бу кечада (мана бу кишини) ким меҳмон қилади?**» дедилар. Ансорийлардан бўлган бир киши: «Мен меҳмон қиламан, эй Аллоҳнинг Расули», деб, уйига олиб борди-да хотинига: «Расулulloҳ соллаллоху алайҳи васаллам меҳмонларини ҳурмат қил», деди.

Бошқа ривоятда у киши хотинига: «Сенда егулик бирор нарса борми?», деди. Хотини: «Йўқ, фақат болаларимнинг овқати бор холос», деди. Шунда у киши: «Болаларни бирор нарса ила юпатиб тур. Агар кечки овқатни хоҳлашса, ухлатиб қўй. Меҳмонимиз уйга кирганида чироғни ўчириб қўй. Меҳмонга биз ҳам еётгандек бўлиб кўринайлик», деди. Улар овқатга ўлтиришди. Меҳмон овқат еди. Икковлари оч ҳолда ётишди. Қачонки тонг отганида ҳалиги ансорий Набий соллаллоху алайҳи васаллам ҳузурларига борганида у зот: «**Аллоҳ таоло сиз эр-хотиннинг бу кеча ўз меҳмонларингизга нисбатан қилган ишингиздан мамнун бўлди**», дедилар.

Муттафақун алайҳ.